

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Quodnam consilium, & à quibus accipiendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

Commoda
& damna
consideran-
da.

Consideran-
di effectus
inspiratio-
num.

TRACT. I. c.
14.

Tutoria sa-
cranda.

3.
Consiliarii.

a Dew. 17.8.
Labia Sacer-
dotis

moda, in alia verò dāna & pericula ponere; & attēdere, quò inclinet momē-
tū rationis fide illustratæ: & quod hæc iudicauerit, maximè esse diuinæ vo-
luntati conforme, tuæq; salutis magis expediens: illud scies tibi esse eligendū.

Ad idem etiam inuenit, vt, dum consideras rationes & conuenientiam,
aut damnum Status & Officij, de quo agitur; simul obserues sensa & affe-
ctus, quos illæ efficiunt in corde tuo: idque propter vim, quam habent ra-
tiones apud hominem, non subiectum alicui passioni, & resignatum ad
per mouendam, & post se trahendam voluntatem, recurrendo simul ad gra-
tiam diuinam, quæ sanctis suis inspirationibus in tali occasione solet illam
mouere. Illæ verò rationes merito sunt præferendæ, quæ producunt effe-
ctus diuinæ inspirationis proprios, qualis est *pax* conscientiæ, læticia spiri-
tualis, cordis impulsus, fiducia in Deum, quod in tali Statu & Officio cum
maiori fructu viues: sequens in hoc, & seruans documenta, quæ in Duce
spirituali sunt posita. Hoc solū nunc addo: quando Status & officij pericula
habent, & occasiones annexas ad lapsum in peccata, fortioribus rationibus
opus esse, & clarioribus indicij voluntatis Dei ad illud eligendum: Contra
verò, quando Status perfectus est & securus, pauciores rationes sufficiunt.
Ac proinde (quemadmodum S. noster Pater Ignatius dicere solebat) mul-
tò pluribus rationibus opus esse ad persuadendum nobis, esse Dei volunta-
tem, vt maneamus in mundo cum diuitijs, delicijs, & honoribus, obser-
uantes solū diuina præcepta: quàm ad deferendum mundum, & nos ip-
sos ad consilia etiam seruanda offerendos: nam ad hoc secundum habe-
mus multa generalia testimonia, & signa voluntatis Christi Domini nostri,
quibus in suo Euangelio nos ad id hortatur. Quare nullus, qui in his dubijs
versatur, debet absque grauium rationum fundamento credere, sibi in par-
ticulari magis expedire, in mundo remanere; & voluntatem Dei esse, vt
Statum ex se magis periculosum eligat.

§. 2. *Quoddam consilium & à quibus accipiendum.*

PRÆDICATE omnes diligentia non sunt aded sufficientes ad re-
ctam electionem faciendam, vt non opus habeant auxilijs; ac direc-
tione Sanctorum, prudentum, & benè expertorum *consiliariorum*: & illi
sunt *tertium* medium, ac instrumentum prouidentia diuinæ, ad volunta-
tem Dei nobis manifestandam, circa illud punctum, de quo illos consuli-
mus. Placetque ipsi Deo, quod in rebus aded grauibus, tantique momenti
non ducamur à nostro solo iudicio; sed eorum potius, quos ipse in sua Ec-
clesia posuit, ad ducendos ac dirigendos alios: si enim olim iubebat Deus
Israelitas, *si difficile & ambiguum apud ipsos esset iudicium, ascendere, & venire ad
Sacerdotes*, certosque illos faciebat se per eos *indicaturum iudicij veritatem*,
quam scire cupiebant: multò certius est, ipsum per sacerdotes & mini-

stros

stros Evangelij, qui maioris sunt excellentiæ, voluntatem suam manifesta-
 turum: siquidem distributæ inter illos sunt gratiæ, quas Apostolus b*maxi-*
festationem Spiritus, ad communem Ecclesiæ utilitatem appellat; & inter eas
 numerat *discretionem Spirituum*, cuius finis est manifestare Spiritum, qui nos
 mouet ad id, quod desideramus, & quærimus.

ET HIS præmissis, quæ dicta sunt supra de confessorijs eligendis, sa-
 pientibus, ac Sanctis, addemus quod ad idem propositum dicit Sapiens: c
Omnis Consiliarius prodit, & extollit consilium; sed est consiliarius in semetipso, &
inrem suam. A consiliario, qui operam suam tibi offert, serua animam tuam. Prius
scito, quæ sit illius necessitas, & quod tendat: & ipse enim animo suo cogitabit, sibi-
que consulat, potius quam tibi: ne forte mittat sudem in terram, & lortiac peri-
culo te committat, & dicat tibi: bona est via tua; & stet è contrario videre, quid
tibi eueniat, quasi non tatis sciret, quid consuleret. Cum viro irreligioso, & pro-
fano, ne tracta de sanctitate, neque cum iniusto de iustitia cum timido de bello: cū
viro liuido de gratis agendis; cum impio de pietate: cum inhonesto de honestate: cum
seruo pigro, de multa operatione. Non attendas his in omni consilio, quia sibi potius,
quam tibi consulent. Sed cū viro Sancto assiduus esto, quemcumque cognoueris ob-
seruantem timorem Dei, cuius anima est secundum animam tuam, & vitam, quam
in m ducis, vel auerere cupis: & qui, cūm titubaueris in tenebris, aut lapsus fueris,
non ridebit, sed condolebit tibi; cor boni consilij, statuet tecum; non est enim tibi a-
liqua plurius illo: & certò statuet, quod anima viri Sancti enunciat aliquando vera,
potius quam sepe in circumspectores sedentes in excelsis ad speculandum. Et in his o-
mnibus deprecars altissimum, ut dirigat in veritate viam tuam. Hæc ferè omnia
 Spiritus S. per os huius Sapientis Ex quibus satis apparet quantum referat,
Consiliarium eligere, hominem Sapientem, & Sanctum, qui non passione
 aliqua ducatur; nec propria cōmoda aut honorem quærat, sed puram ipsam
 veritatem & bonum animarum, ipsum consulentium: Deique honorem &
 gloriam, certamque notitiam & cognitionem diuinæ voluntatis, vt execu-
 tionem mandetur; & qui eandem colat virtutem, quam nos colimus, aut eole-
 recupimus, aut etiam multò maiorem. Talem (inquit S. Ambro.) decet esse
 eum, qui alijs consulit, vt etiam sit exemplum sanctorum operum in do-
 ctina, in integritate, in grauitate, cuius verbum sit salutare, & irreprehen-
 sibile; vita honesta, & sententia suaui & humana. Nam, cūm agitur de Spi-
 ritu & religione, cōsulare homines mundanos, esset (vt S. Greg. ait) de causa
 vitæ consilium à fautoribus mortis quærare. Hi. n. quoniam nihil astimāt,
 nisi res temporales, consulent, suadebunt, vt illas secleris, licet cum pe-
 riculo veram vitam amittendi, & in mortem incidendi. Non negamus in
 matrimonijs & offi cijs temporalibus opportunum esse, parentes, cognatos,
 & amicos consulere, aliosque seculi huius sapientes & prudentes viros: at in

*custodiunt
 scientiam.
 b. i. Co. 12.7*

*Tomi.
 Tract. 1. c. 8
 c. Eccl. 37. 8
 in Lanseno*

*Hic est du-
 plex lectio.*

*Consiliarius
 pius & pru-
 dens.*

*Lib. 2. Offic.
 c. 7.*

*33
 33
 Lib. 1. Epist.
 33 22 q 189
 6. 10.*

*Mundane
 religione nō
 consulendi.*

caula

causa Status, & rationis vitæ ad perfectionem spectantis, non debent hi esse præcipui consultores, (vt in Tractatu de Statu religioso dicemus) sed viri spirituales, qui id consulant, quod sciunt esse magni faciendum: ita tamen vt & ipsi cor habeant boni consilii, quibus Deus consilij donum communicasse credatur; & in quibus vterque oculus eluceat, diuinæ scilicet & humane scientiæ, cum sanctitate vitæ: qui enim talis est, plus videt quàm septem, imò mille mundi Sapientes. Si igitur talem aliquem inueneris, tanquam rem preciosam magni facies, reddesque illi claram ac distinctam (vt S. Ambrosius dixit) desideriorum tuorum rationem, & aperies propensiones, doctesque tuas ad ea amplectenda, seruata interim indifferentia & resignatione, de qua supra est dictum. Neque enim, dum illum consulis, optare debes, vt consulat, quod tu velles, quasi ab eo tuæ voluntatis & propensionis approbationem potius quàm directionem velle. extorquere: & multò minus ea voluntate & animi decreto accedere debes, vt, nisi consulat, quod tibi ardeat, consilium eius negligas. Tunc enim (vt perpendit S. Dorotheus) permittet Deus, te decipi, & consiliarium non rectè attingere veritatem, in pœnam prauis animi tui, quo ad consulendum accedis. Quemadmodum minatus est Deus per Ezechielem Prophetam dicens: *d si quis homo ex Israel malo animo venerit ad Prophetam, vt interroget per eum me: ego Dominus respondebo ei per os Prophetæ iuxta deprauatum cor eius, vt iuxta iniquitatem interrogantis, sic sit iniquitas respondentis.* Hoc autem quatuor modis euenire potest. primum quia Deus permittit consiliarium illum ex proprio capite respondere, annuenter scilicet interrogantis voluntati deinde vt non plenè intelligat omnia, quæ necessaria erant ad respondendum, quod e re fuisset: tertio, vt responsum det verbis ambiguis, quæ non satis aperiant, quod ipse sentit: demum ipsum interrogantem excæcando, ne fidem adhibeat cōsultori, nec eius consiliū sequatur. Quemadmodum euenit impio Regi Achab, qui consulens Micheam Prophetam, de ineundo quodam prælio statuerat apud se omninò illud inire, ideoque cupiebat sibi respondere iuxta votū suum: quod cum intellexisset Micheas, respondit paucis verbis & ambiguis: *ascende, inquit, in Ramoth Galaad, & vade prosperè, & tradet Dominus eam in manus Regis:* quasi diceret, vtinam ascendas prosperè, tradatque tibi Dominus hostes tuos iuxta votum tuum! Sed ostendit benè Rex, quo animo illum consulisset: cum enim eum adiurasset, vt clarè ipsi responderet, quod verum esset in nomine Domini; Propheta verò distinctè satis quod verum erat, respondisset: Rex noluit illi credere, sed falsis potius Prophetis, qui mendaci dæmonis spiritu impulsus, ei dixerunt eadem verba, quæ primum Micheas dixerat: *ascende, & dabit eam Dominus in manu Regis:* quibus adhibuit fidem, & ascendit ad prælium: cuius exitus multò aliter

euenit

Lib. 1. Off.
c. 44.

Sermo.

d Ez. 14. 7.

Consilij
error. mul-
tiplax.c 1. Reg. 22.
15.Vicio con-
sultentis.

uenit, nam grauissime læsus *sagitta in incertum directa, mortuus est illo vespere*.
 Vt ex hoc exemplo intelligas plurimum referre, in huiusmodi consultationibus, veram *indifferentiam* habere; solumque statuere, facere quod Propheta Dei ipsius nomine tibi dixerit: quemadmodum optime perpendit S. Ioannes Climacus dicens: Qui verè desiderant *Dei* veritatem cognoscere, dent primum diligentem operam, vt *suam* mortificent: & oratione cum fide & candore præmissa, interrogent cum summa humilitate Patrum iudicium, & sine hæsitacione accipiant tanquam ex ore Dei, quod illi sanctè consulunt, quamuis illud sit contrà ipsius interrogantis intentionem & expectationem, etiam si Patres ipsi consulti non ad eum sint spirituales & perfecti. Non enim est Deus *iniustus*, vt permittat decipi illas animas, quæ bona fide, syncerè, ac demissè eius iudicio & consilio se subiecerunt, qui ipsis est loco Dei: nam *humilitas* plurimum valet; & obstringit quodammodo eum Dominum, qui est Magister humilium; datque sapientiam paruulis, ne aberrent. Hæc Sanctus Climacus.

IMPONAMVS capiti huic finem, monendo Confessarios & Prælatos, ad quod spectat consilium alijs dare, aut varia officia subditis distribuere: vt in suis consilijs aut distributionibus huiusmodi attendant (quemadmodum S. Ambrosius dixit) ad *inclinaciones & talenta* eorum, qui ipsis sunt commissi: consulendo illis, aut vniciuique ordinariè dando, quod bonæ ipsorum propensionis & talento est magis conforme. Quemadmodum enim necesse est non annuere *prauis* propensionibus, sed eas mortificare & abnegare: ita expedit fauere & fouere *bonas*, quemadmodum Christus Dominus noster cum vocauit sanctos, Petrum & Andream, filiosque Zebedæi, quos ad piscationem propensos videbat, dixit eis *faciam vos fieri piscatores hominum*: quasi eis diceret, non omninò vos ab hoc officio remouebo, ad quod ita propensos video; sed in eodem perficiam, faciens piscatores non piscium sed hominum. Huc spectat, quod S. noster Pater Ignatius, tanquam valdè à Deo illustratus in suauitate & efficacitate suæ gubernationis, dicere solebat; quod supposita ex parte subditi obedientia, & integra resignatione ad amplectendum, quod Prælati iniungerent, experientia didicisset, vtilissimum esse, annuere bonis ipsorum *propensionibus*, si etiam habeant *talenta* ad id præstandum, ad quod inclinant. Erata cum hæc officia distribuere volebat, & grauiores alias occupationes, studebat intelligere vniciuiusque propensionem, siue per aliquem sibi familiarem, qui quasi alio nomine eam cognosceret, siue eidem ipsi suadendo, vt in oratione & meditatione hæc tria puncta diligenter perpenderet. *Primum*: an paratus esset ire, quò eum obedientia mitteret: *secundum*, an propenderet, vt iret: *tertium*, quidnam eligeret, si liberum ei relinqueretur. Et hac via cognoscebat ipse bonam dispo-

Humilis &
indifferens
auditur à
Deo.

Gradu. 26.

“

“

“

“

“

“

“

“

“

Propensio &
talenta.

Lib. 1. Offic.

644.

f. Mot. 4. 19

S. Ignatij
prudencia.

Obedientia
suauis.

sitionem & inclinationem subditorum, vt *efficaciter & suauiter* eorum gubernatio succederet. Denique quicquid hactenus est dictum ad eligendum Statum & Officium per viam ratiocinationum & rationum, non debet præiudicare vocationi diuinæ, quæ fit per vehementes inspirationes, & obedientiam superiorum. Nemo enim tantum tribuere debet propriæ naturali *inclinationi*, etiam si aliâs bonæ, vt si vehementem *inspirationem*. Deiq; impulsus sentiat ad alterum Statum & Officium contrarium, negligat illud sequi, præmissa tamen debita consultatione, vt certò Dei voluntatem cognoscat. Et idem omninò est, cum *superior* aliquod officium huic propensione contrarium iniungit: cum enim Dei prouidentia ad eò sit suavis, nec onus imponat supra vires, nec iubeat aliqua impossibilia: si ipse talibus inspirationibus vocet: dabit quoque supernaturalem aliam *gratia* inclinationem, quæ vincat *naturalem*; & similiter talenta dotesque dabit necessarias, quemadmodum supra est dictum.

Gratia superat naturam.

CAPVT VII.

OMNES DEBERE ESSE CONTENTOS
eo Statu, quem prouidentia diuina illis dederit: &
in eo posse illos perfectionem obtinere,
si suis dotibus benè utantur.

OST factam electionem Status & Officij iuxta Dei voluntatem eiusq; prouidentia ordinem, quisque valdè contentus esse debet *sorte*, quæ illi cõtigerit; & *talentis*, quæ Deus concesserit, procurando cum eis omnem perfectionem negotiari, quæ in eo Statu illis fuerit possibilis, iuxta dotes & facultatem ad id acceptâ, vtrumq; commendauit Apostolus, cum dixit Corinthijs: a *vnusquisque proprium donum habet ex Deo: alius quidem sic, alius verd sic: vnusquisque autem sicut cum vocauit Deus, ita ambulet: sicut in omnibus Ecclesijs doceo vnusquisque, in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat. Seruus vocatus es, non sit tibi curæ: sed etsi potes fieri liber, magis utere, vt seruias; qui enim in Domino vocatus est seruus, libertus est Domini: similiter qui liber vocatus est, seruus est Christi. Pretio empti estis, nolite fieri serui hominum, praua scilicet seruitate. Vnusquisq; in quo vocatus est, Fratres, in hoc permaneat apud Deum.* Hucusque Apostolus, qui his verbis docet, vocatos à Deo ad fidem eius Sanctam recipiendam, perseverare in Statu quem habent, modò non sit contra eandem Fidem. *Coniugatos* monet manere in Statu matrimonij: quia etiâ est donum Dei, sicut Status continetia; *seruos* & reliquos, qui in inferiori Statu & Officio sunt, monet, vt non

Quisq; sua sorte contentus sit.

a 1. Cor. 7.
7. 7.

Coniuges. Serui.

fini